

Bilag til f. t. l. vedr. Danmarks tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber m.v. (Bind III)

Som noget nyt indfører Lissabon-traktaten et rådgivende udvalg, der skal afgive udtalelse om kvalifikationerne hos kandidater til stillingerne som dommer eller generaladvokat ved Domstolen og Retten, se TEUF art. 224a (art. 255). I øvrigt har regeringskonferencen erklæret, at hvis Domstolen i overensstemmelse med TEUF art. 222 (art. 252) fremsætter begæring om en forøgelse af antallet af generaladvokater til elleve i stedet for de nuværende otte, vil Rådet give sin enstemmige tilslutning hertil. I så fald vil den ene af de nye pladser tilfalde Polen som en permanent stilling.

Endelig medfører Lissabon-traktaten, at ændringer i Domstolens statut kan foretages af Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure (bortset fra ændringer i statutens afsnit I og art. 64). Se TEUF art. 245 (art. 281).

EU's andre institutioner og organer

I traktatgrundlaget for EU's øvrige institutioner og organer sker der kun få substantielle ændringer med Lissabon-traktaten.

I bestemmelsen om Den Europæiske Ombudsmand i TEUF art. 195 (art. 228) præciseres det med Lissabon-traktaten, at ombudsmanden heller ikke er underlagt instruktion fra nationale regeringer.

Lissabon-traktaten indfører visse procedureændringer vedr. Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB) og Den Europæiske Centralbank (ECB). Udnævnelsen af formanden, næstformanden og de fire øvrige medlemmer af Den Europæiske Centralbanks direktion, der i dag foregår efter fælles overenskomst mellem EU's stats- og regeringschefer, vil således fremover ske i Det Europæiske Råd med kvalificeret flertal. Se TEUF art. 245b, stk. 2 (art. 283, stk. 2).

De to rådgivende organer, Regionsudvalget og Det Økonomiske og Sociale Udvalg, bevares uændrede. Udnævnelsesperioden øges dog fra fire til fem år, og det præciseres, at udvalgene høres ikke kun af Rådet og Kommissionen, men også af Europa-Parlamentet. Se TEU art. 9, stk. 4 (art. 13, stk. 4) og TEUF hhv. art. 262 (art. 304) og 265 (art. 307).

4.2 Beslutningsprocedurerne

Lissabon-traktaten forenkler og effektiviserer beslutningsprocedurerne:

- Udbreder anvendelsen af den almindelige lovgivningsprocedure, hvor Europa-Parlamentet er medlovgiver, og afskaffer samarbejdsproceduren.
- Gør kvalificeret flertal til hovedreglen for beslutninger i Rådet.
- Ændrer på definitionen af kvalificeret flertal i Rådet.

EU's lovgivning og andre vedtagelser

Som led i effektiviseringen af EU-samarbejdet reducerer Lissabon-traktaten antallet af beslutningsprocedurer, samtidig med at de procedurer, der opretholdes, på visse punkter forenkles. Lissabon-traktaten skelner i den sammenhæng mellem EU's lovgivning, altså den overordnede regelfastsættelse, og EU's vedtagelse af andre beslutninger, herunder navnlig gennemførelse af allerede vedtagne regler og forpligtelser.

Lissabon-traktaten indsætter et nyt kapitel 2 i sjette del af traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, der indeholder bestemmelserne om Unionens retsakter og vedtagelsesprocedurer. I en ny bestemmelse i TEUF art. 249A (art. 289) defineres det, hvad der forstås ved lovgivningsmæssige retsakter. I TEUF art. 249B (art. 290) defineres det nye begreb delegerede retsakter. Bestemmelser om gennemførelsesretsakter findes i TEUF art. 249C (art. 291).

Når EU lovgiver, understreges det, at Rådets samlinger altid er offentlige. Se oven for i kapitel 3. Samtidig styrkes især Europa-Parlamentets rolle i lovgivningsprocessen, idet Lissabon-traktaten udbreder anvendelsen af den almindelige lovgivningsprocedure, hvor Europa-Parlamentet er medlovgiver.

Den almindelige lovgivningsprocedure svarer til den nuværende fælles beslutningstagen. Se TEUF art. 251 (art. 294). Den nuværende samarbejdsprocedure afskaffes.

Europa-Parlamentet bliver medlovgiver på godt 40 nye områder. Som bilag 2 til redegørelsen er vedlagt en liste over de områder, hvor Europa-Parlamentet som noget nyt bliver medlovgiver efter den almindelige lovgivningsprocedure.